

5 Οκτωβρίου 2020

Μεταξύ Οσίου Παΐσιου και Γέροντα Εφραίμ Κατουνακιώτη

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Άγ. Εφραίμ Κατουνακιώτης](#) / [Άγ. Παΐσιος Αγιορείτης](#) / [Θαυμαστές διηγήσεις](#)

Ή δεύτερη μου επίσκεψις στον Γέροντα Παΐσιο ήταν μετά από ένα χρόνο, όταν τελείωσα το Λύκειο. Μου έκανε δέ, τότε, εντύπωση το ότι θυμόταν ό Γέροντας την πρώτη μας επίσκεψι, αν και ξέρετε πόσο κόσμο έβλεπε καθημερινά.

Μετά, ως φοιτητής, πήγαινα τακτικά στον Γέροντα, όπως και πολλοί άλλοι. Αλλά, πήγαινα και σέ άλλα μέρη του Αγίου Όρους, εννοείται.

Μία φορά, πέρασα από τον π. Έφραϊμ τον Κατουνακιώτη. Αυτό, συνδέεται με τον Γέροντα Παΐσιο, γι' αυτό το αναφέρω. Σπούδαζα τότε στην Θεσσαλονίκη και ήμουν στο β' έτος του Πολυτεχνείου.

Ό π. Έφραϊμ, αν και δεν εδέχετο τότε, όπως ίσως θα ξέρετε, τα έφερε έτσι ο Θεός και τον είδα. Με εδέχθη, και μου είπε από μόνος του, έτσι, με την βροντερή του φωνή, εν Αγίω Πνεύματι, μεταξύ των άλλων ωφελίμων, και αυτό το απροσδόκητο: «Εσύ, θα γίνεις μοναχός σύντομα, και όπου φύγει-φύγει!»

Εγώ βέβαια τότε, του ζήτησα εξηγήσεις -ήμουν αυθόρμητος, αλλά είχα και λίγο θράσος-θάρρος- και εκείνος μου είπε: «Θα σέ φωτίσει ή Παναγία, παιδί μου, θα ανάψει το θείον πυρ σύντομα και θα γίνεις καλόγερος». Αυτό, μου το είπε από μόνος του.

Εγώ βέβαια, πού ακόμη, μέχρι τώρα, είμαι πολύ επιφυλακτικός σέ αυτά τα θέματα -κακώς βέβαια, το λέω σαν ελάττωμα αυτό, σέ βαθμό υπερβολικό-, έφυγα από εκεί χαρούμενος μεν για όλα τα υπόλοιπα, αλλά σέ αυτό δεν έδωσα ιδιαίτερη σημασία, άλλωστε όπως σας είπα, είχα δεχθή τα πρώτα πνευματικά «λουκουμάκια». Είχα

όντως αποφασίσει να γίνω μοναχός, αλλά δεν αισθανόμουν 100% ώριμος τότε - ήμουν 18-19 ετών, στο β'έτος.

Παράλληλα όμως, και κυρίως επειδή με ενέπνευσε ή μορφή του όντως αγίου Έφραίμ του Κατουνακιώτου και επειδή άκουγα παντού, από ένα σωρό άλλους, και από όλες τις πνευματικές συχνότητες του Αγίου Όρους, ότι ο Γέροντας αυτός ήταν άγιος άνθρωπος, ήταν φωτισμένος άνθρωπος και είχε όντως μεγάλη πνευματική κατάσταση, με χαρίσματα, κλπ., πήρα εμπρός και άρχισα να έχω κάποιες τύψεις, πού δεν είχα γίνει ακόμη μοναχός.

Τί να κάνω, τί να κάνω, δεν μπορούσα να το πνίξω αυτό. Έλεγα «μήπως είναι αμαρτία, το ότι δεν γίνομαι μοναχός;» κλπ. Στον Γέροντα Παΐσιο πήγαινα, εν τω μεταξύ, και άλλες φορές, αλλά το έκρυβα αυτό. Όποτε, που να πάω, να πω τον λογισμό μου, απεφάσισα τελικά και πήγα στον μακαριστό Γέροντα Παΐσιο, πάλι, μετά από ένα χρόνο, όταν ήμουν δηλ. στο γ' έτος του Πολυτεχνείου.

Και μου απήντησε ο π. Παΐσιος -κοιτάξτε τώρα σοφία, χαρίσματα, αλλά και διάκριση, γι' αυτό τα αναφέρω αυτά: «Όπως σέ βλέπω, καλύτερα να πάρεις πρώτα το πτυχίο σου και μετά αποφασίζομε. Αλλά, επειδή ο π. Έφραίμ ο Κατουνακιώτης είναι όντως άγιος άνθρωπος, και εγώ είμαι ντενεκές ξεγάνωτος- έτσι απεκάλεσε τον εαυτό του, ας μη κάνωμε τώρα σχόλια επ' αυτού πήγαινε, αν θέλεις, σ' εκείνον. Σέ προτρέπω να πάς - κοιτάξτε αρχοντιά. Ότι σου πει να το κάνης. Ακόμη, κι αν σου πει να καθίσεις, κάθισε για ένα διάστημα, σαν επισκέπτης, σαν φιλοξενούμενος, και ότι σου λέει να το κάνης. Μετά, θα βάλεις και λίγο τα ανθρώπινα, την λογική και την ελευθερία σου, και από εκεί και πέρα ότι γίνει θα σου βγει σέ μεγάλο καλό». Αυτά μου είπε. Εγώ ήθελα να μάθω πιο πολλά, αλλά μέχρις εκεί... Φθάνει και περισσεύει! Ξέρετε πώς ο Γέροντας μιλούσε, με ένα ωραίο, αυστηρό και γλυκό ύφος.

Έτσι και έκανα, και τελικά, έμεινα εκεί, στον π. Έφραίμ τον Κατουνακιώτη για αρκετούς μήνες, χωρίς δηλ. ενδιάμεση διακοπή, αν και ήμουν φοιτητής, στο γ' έτος. Ο π. Έφραίμ με κράτησε εκεί, στα Κατουνάκια, από τον Οκτώβριο μέχρι το Πάσχα και, εκείνη την σχολική χρονιά, δεν παρακολούθησα στο Πολυτεχνείο ούτε μία ώρα από τις παραδόσεις. Ο ίδιος ο Γέροντας με ανέπαυε πάρα πολύ. Όλο αυτό το διάστημα, ωφελήθηκα τα μέγιστα, γιατί αν ζεις από κοντά έναν άγιο άνθρωπο είναι διαφορετικά κι αλλιώς είναι να πηγαίνεις να τον συμβουλευέσαι και να φεύγεις. Έχω σημειώσει και από εκεί ατέλειωτες ιστορίες και εμπειρίες, π.χ., όταν έπλενα τα πιάτα, ευρισκόμουν κοντά στον Γέροντα και στους επισκέπτες και έστηνα αυτί -είχα ευλογία γι' αυτό από τον ίδιο τον Γέροντα- και άκουγα ατέλειωτες ιστορίες από τον ίδιο και από διάφορους άλλους μοναχούς, πού έρχονταν να τον συμβουλευθούν για θέματα, βέβαια, πού δεν ήταν εντελώς

προσωπικά.

Τελικά όμως για μένα, άλλο ήταν το σχέδιο του Θεού, γιατί είχα και στο πίσω μέρος του μυαλού μου τον λόγο του Γέροντος Παΐσιου, πού μου είχε πει «εγώ σέ συμβουλεύω πρώτα να τελείωσης τις σπουδές σου, να πάρεις το πτυχίο σου». Βλέπετε πώς μιλούσε ο π. Παΐσιος. Εγώ, άλλωστε, κατά την προτροπή του, κάνοντας υπακοή με θάρρος και με αφέλεια, θα έλεγα, είχα πάει στον π. Έφραϊμ τον Κατουνακιώτη και του είχα πει: «ήλθα εδώ γιατί μου είπατε ότι θα γίνω μοναχός και σέ σας με έστειλε και ο π. Παΐσιος». Αυτό, το ότι με είχε στείλει ο π. Παΐσιος, το είπα μόνο στον π. Έφραϊμ, βέβαια. Όχι στους άλλους μοναχούς εκεί, της συνοδείας του. Σ' αυτούς είπα μόνο ότι πήγα εκεί, επειδή ο π. Έφραϊμ, ο Γέροντας τους, μου είχε πει ξεκάθαρα, ότι θα γινόμεουν μοναχός. Φυσικά, δεν ήμουν όντως ακόμη έτοιμος για μοναχός, κι εγώ το καταλάβαινα.

Αλλά, επειδή άλλο ήταν το σχέδιο του Θεού, και ίσως και για άλλους λόγους, ανεξήγητους, και επειδή ο ίδιος ο Θεός φροντίζει για την προσωπική πνευματική πορεία του καθενός, έφυγα τελικά από εκεί, μετά από πέντε μήνες παραμονής.

Μετά από αυτό, συχνά, βέβαια, πήγαινα και εκεί, όταν έμπαινα στο Άγιον Όρος, και είχα άριστες σχέσεις με τον π. Έφραϊμ, έως την τελευταία του στιγμή. Την τελευταία φορά, μάλιστα, τον συνάντησα στην Θεσσαλονίκη. Αλλά, αυτά είναι άλλα θέματα. Αρκεί πού στα Κατουνάκια, βεβαιώθηκα, όπως μου εξήγησε ο ίδιος ο π. Έφραϊμ, ότι δεν ήταν αμαρτία, αν δεν γινόμεουν αμέσως μοναχός, λογισμός πού πριν με απασχολούσε, επειδή δήθεν αμελούσα να εκτελέσω το θέλημα του Θεού.

Μετά, άρχισε να ωριμάζει ή απόφαση μου για τον μοναχισμό και, κατά το τέλος του γ' έτους - αρχές του δ', ήθελα να βρω έναν Γέροντα, στον όποιο να αναπαύομαι, πού να συνδέεται όμως με τον Γέροντα Παΐσιο, για να μπορώ να πηγαίνω και να βλέπω συχνά και τον Γέροντα Παΐσιο.

Έτσι, κάποια φορά, πήγα στον Γέροντα Παΐσιο και του είπα: «Γέροντα, θέλω να συνδεθώ με κάποιον από τους υποτακτικούς σας, για να μπορώ να έρχομαι απρόσκοπτα και σέ σας». Ήμουν λίγο ευθύς. Μου λέει τότε ο π. Παΐσιος: «Εγώ, δεν έχω κανέναν υποτακτικό». «Μα, του λέω, πώς γίνεται αυτό; Έχω μάθει καλά -είχα ρωτήσει και ήξερα, πρόσωπα και πράγματα- ότι συνδέεστε πολύ καλά με κάποια Κελιά, εδώ γύρω, των οποίων οι πατέρες σας ευλαβούνται και σας συμβουλεύονται, κλπ.» «Άκου πού σου λέω», μου λέει. «Έδώ, εγώ κατάντησα να είμαι υποτακτικός όλου του κόσμου και να κάνω υπακοή στον καθένα, να προσπαθώ να θεραπεύω τούς λογισμούς και να αναπαύω τούς ανθρώπους και να προσεύχομαι γι' αυτούς και να ακούω τα τόσα και τα τόσα προβλήματα». Και, αφού είπε αυτά, με πόνο και αγάπη, μετά το γύρισε και στο χαριτωμένο θεϊκό

αστείο του. «Μάλιστα, και τώρα, που να πάρω και υποτακτικό; Γέννησαν και οι γάτες εδώ όλες και δεν χωράει κανείς άλλος εδώ. Είμαστε φίσκα!» Και άλλα τέτοια αστεία έλεγε.

Μετά, αφού με είδε πού απόρησα και στενοχωρήθηκα -για να είμαι ειλικρινής-, μου λέει: «Καλά, κάνε καμιά γύρα -έτσι μιλούσε- και αργότερα τα ξαναλέμε».

Την επόμενη φορά πού πήγα ξανά, από μόνος του τελικά με έστειλε στον μακαριστό Γέροντα Ισαάκ, τον Λιβανέζο, πού ήταν στην Καψάλα και, υποθέτω, οι πιο πολλοί από σας θα τον ξέρατε.

Ο π. Παΐσιος ποτέ, μα ποτέ, δεν δέσμευε την Ελευθερία του άνθρωπου. Ήταν πάντα άρχοντας. Έτσι, πήγα ελεύθερα στον π. Ισαάκ, αφού τον είχα ήδη γνωρίσει, όπως και πολλούς άλλους Γεροντάδες πριν από αυτόν, και είχα μια πρώτη αίσθηση, ότι αναπαυόμουν σ' αυτόν τον άνθρωπο.

Μάλιστα, αφού γνωρίσθηκα καλά με τον π. Ισαάκ και πήγαινα εκεί συνέχεια ως φοιτητής, πριν πάρω το πτυχίο μου, σέ μία από τις επισκέψεις μου, έτυχε, ενώ εγώ μαγειρεύα εκεί, να βρισκόταν εκεί και ο π. Παΐσιος και να μιλούν δυνατά, κάπου κοντά, οι δύο τους, ο π. Παΐσιος και ο π. Ισαάκ και ακουγόταν ότι έλεγαν. Και, χωρίς να το επιδιώξω, γιατί είχα εντολή να μαγειρεύω, άκουγα τί έλεγαν. Από εκείνη την συζήτηση, το μόνο πού επιτρέπεται τώρα να πω εις την αγάπη σας, είναι το πόσο πολύ ο Γέροντας Παΐσιος ήθελε να συνδεθώ διά βίου με τον π. Ισαάκ, πράγμα πού μέχρι τότε το έκρυβε από εμένα. Βλέπετε τί χαρακτήρα είχε....

Με όλα αυτά, θέλω να πω τί αγάπη, τί διάκριση, τί αρχοντιά και τί πνευματική τακτική είχε ο όντως θεόσοφος Γέροντας. Από την μία, καθόλου δεν δέσμευε την ελευθερία του άλλου, και από την άλλη πώς προσήχθετο και ενεργούσε αθόρυβα, κρυφά και σοφά, και έβλεπε βέβαια, πολύ μακριά....

Το πόσο πολύ προσευχόταν για όλον τον κόσμο, για όλη την οικουμένη, αλλά, και για την αναξιοτήτα μου, φανερώθηκε, δεν ξέρω πώς, έστω και ποσοστιαίος όταν τον παρεκάλεσα, και τον ρώτησα: «Γέροντα, προσεύχεσθε για μένα;», για κάποιο πρόβλημα πού ήξερε ότι είχα. Και εκείνος μου απήντησε: «Έδώ κοντεύω να χαλάσω τα κομποσκοίνια, να λειώσω τούς κόμπους - από την πολλή χρήση και με ρωτάς αν προσεύχομαι;» Γι' αυτό, είμαστε αναπολόγητοι.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ. ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ ΚΑΙ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΕΙΣ ΔΙΑ ΤΟΥΣ ΓΕΡΟΝΤΑΣ ΠΑΙΣΙΟΝ ΚΑΙ ΙΣΑΑΚ ΤΟΥΣ ΑΓΙΟΡΕΙΤΑΣ. «ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΚΥΨΕΛΗ»

Πηγή: iellada.gr